

Arrest

nr. 298 090 van 30 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenote, B.E.M.M.

1.2. Op 17 april 2014 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 20 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie

maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 244 757 van 24 november 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 7 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.6. Op 7 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod.

1.7. Op 16 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

1.8. Op 6 september 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarig Belgisch kind.

1.9. Op 1 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten(1)

Naam: L.C. (...)

Voornaam: F.D. (...)

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: Q. (...)

Nationaliteit: Ecuador

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2>' tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelet betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, alsook In toepassing van artikel 7, eerste lid, 11° eh 12° van voormelde wet gelet betrokkene sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet en hij tot op heden het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

MOTIVATIE IN FEITE:

Overwegende dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 07.01.2021 voor een duur van 10 jaar, hetwelke aan betrokkene betekend werd op 08.01.2021. Betrokkene ging niet in beroep tegen dit inreisverbod, waardoor het heden definitief is.

Overwegende dat niet kan blijken dat betrokkene het inreisverbod heeft gerespecteerd, noch kan blijken dat hij de opheffing van het inreisverbod zou hebben bekomen. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan voormeld inreisverbod en dient hij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het Inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren. In deze dient ook worden opgemerkt dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan, en dat de termijn van een inreisverbod bovendien pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C- 225/16 van 26.07.2017).

Overwegende dat, volgens de algemene hiërarchie der, rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op een maatregel die genomen werd door een supérieure administratieve autoriteit, in casu een beslissing genomen door de bevoegde

Minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Rijk;

Overwegende dat het arrest K.A. van het HvJ (C-82/16, 8 mei 2018) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger; Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 10 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Overwegende dat in casu, de voornoemde persoon geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod heeft ingediend noch bekomen;

Overwegende dat het Inreisverbod bijgevolg nog steeds van toepassing is, mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 06.09.2022. Betrokkene dient gevolg te geven aan voormeld inreisverbod dd. 07.01.2021;

Overwegende dat hierbij wel degelijk art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 in overweging wordt genomen, net zoals hieromtrent reeds uitvoerig werd gemotiveerd in de beslissingen bijlage 13sexies dd. 07.01.2021, bijlage 13septies dd. 07.01.2021 en bijlage 13septies dd. 13.01.2021: van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene die hem belemmert te reizen, is hier geen sprake. Betrokkene verklaart dat hij genitale herpes heeft en hiervoor dagelijks medicatie inneemt. Betrokkene brengt evenwel geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem daadwerkelijk zouden belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Voor wat de gezinssituatie betreft, betrokkene heeft een minderjarige dochter van Belgische nationaliteit in het Rijk, L.C.S.B.C. (RR: (...)), Echter geeft het hebben van een Belgisch minderjarig kind in het Rijk niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Betrokkene is uit de echt gescheiden van de moeder van referentiepersoon op 15.05.2018. Het kind woont in bl haar moeder. Op 14.01.2016 stelde het vonnis van de familierechtbank een omgangsregeling op. Er valt uit het dossier echter niet op (te maken of deze regeling nog actueel is. Daarbij is het immers belangrijk te vermelden dat deze regeling getroffen werd alvorens de feiten van het seksueel misbruik op referentiepersoon haar zus naar boven kwamen. Betrokkene stelt evenwel de relatie met zijn dochter te willen herstellen, maar er niet kan blijken dat betrokkene überhaupt wel contacte mag onderhouden met haar gelet op de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Er werd wel een met de hand ingevuld document voorgelegd voor vrijwillige aanmelding bij het CAW voor omgangsbegeleiding in de bezoekeruimte in Antwerpen, maar er kan niet blijken wie dit document heeft ingevuld en ondertekend, noch dat deze bezoeken reeds zouden opgestart zijn. Evenmin kan dus uK dit document bl^ken dat betrokkene wel degelijk contacten mag onderhouden met zijn kind. Uit niets blijkt bijgevolg dat betrokkene daadwerkelijk een affectieve relatie onderhoudt / een gezinsleven beleef (of dus zelfs mag beleven) met zijn Belgische dochter of daadwerkelijk de intentie heeft om de banden (terug) aan te haaien, laat staan dat er een afhankelijkheidsrelatie zou blijken die huidige beslissing tot welgering verblijf voor betrokkene zou beletten. De enkele foto's die werden voorgelegd, kunnen evenmin van een afhankelijkheidsrelatie getuigen zoals bedoeld in arrest KA. Vooreerst zijn het voornamelijk foto's van het kind alleen, en is er slechts één foto waar het kind met betrokkene staal op afgebeeld. De overige foto's kunnen dus evenzeer foto's zijn die door derden werden genomen en die betrokkene toegestuurd kreeg of in zijn bezit kreeg. De foto's kunnen dus geenszins afdoende bewijs vormen van affectieve banden zoals vereist om gezinshereniging aan te ontlenen, laat staan van een afhankelijkheidsrelatie. Daarenboven is niet duidelijk hoe oud de voorgelegde foto's al zijn. Hoe dan ook, het kind woont samen met de moeder, en dit reeds sinds jaar en dag. Betrokkene is in detentie geweest en is opgesloten geweest met oog op repatriëring. Het spreekt voor zich dat de moeder voorzorg in de zorgen van het kind, zowel emotioneel als materieel/financieel. Er kan zodus evenmin een daadwerkelijke financiële afhankelijkheid van het kind tegenover betrokkene blijken, die gelet op het geldende Inreisverbod heden voor betrokkene tot het afgeleid verblijfsrecht zou moeten leiden. Voor wat de voorgelegde stellingen betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene verder financieel kan bijdragen vanuit het buitenland. Er kan niet blijken dat het welzijn van het kind in het gedrang zou komen door de fysieke afwezigheid van betrokkene. De moeder van de referentiepersoon is immers permanent aanwezig

en de referentiepersoon is zodoende ononderbroken vergezeld door de moeder. Er kan niet blijken uit de voorgelegde stukken dat de moeder van de referentiepersoon niet bereid en/of in staat is om de zorg voor haar kinderen, waaronder de referentiepersoon op zich te nemen. De moeder kan verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, allé mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van haar kinderen, om hen allé kansen te bieden om hun ontwikkeling onwelbevinden te vrijwaren. Gelet op het gegeven dat de moeder permanent aanwezig is, wordt het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen door de afwezigheid van betrokkene als laag ingeschat. De referentiepersoon is heden bina tien jaar oud. Het andere kind in het gezin is sinds twee weken 18 jaar maar woont nog in bij de moeder. Voor die laatste heeft gezinshereniging en (onrechtstreeks) contacten met betrokkene misschien eerder een ontwrichtend effect gelet op de zeer ernstige feiten waar zij slachtoffer van is geweest door toedoen van betrokkene. Niets doet vermoeden dat, rekening houdend met de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Het is niet omdat een kind één van zijn ouders - desgevallend tijdelijk voor zover er wel degelijk reeds contacten zouden zijn - zou moeten missen, dat het zou worden geschaad in de ontwikkeling. Ook van op afstand kan betrokkene, als dat is toegestaan, het vaderschap opnemen vanuit het buitenland, door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en door periodieke bezoeken kan hij nauw betrokken blijven bij referentiepersoon.

Daarenboven kunnen het kind en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen. Het is aan enerzijds justitie (DVZ heeft immers geen zicht op eventuele voorwaarden waar betrokkene zich dient aan te houden) en anderzijds de ouders van de referentiepersoon om in het belang van het kind te beslissen hoe zij de contacten verder wensen te organiseren nadat betrokkene het land heeft verlaten,

Verder dient te worden aangestipt dat onderhavige beslissing voor een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst, in casu voor zover gewenst. Betrokkene kon er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het ten gevolge daarvan opgelegde voormelde inreisverbod.

Verder verklaarde betrokkene een tijdje terug een relatie te onderhouden met S.T. (...). Eris evenwel niemand met die naam terug te vinden in onze registers of in de registers bij de gemeente, noch werden er stukken bijgebracht door betrokkene met betrekking tot deze relatie. De relatie, voor zover betrokkene deze nog steeds zou onderhouden en aangehaalde partner wel degelijk in België zou verblijven, is kort van duur en werd pas aangeknoopt na het beëindigen van betrokkenes verblijfsrecht op 20.05.2020. Betrokkene woont in elk geval niet samen met S.T. (...) en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Voor zover zij hier wel degelijk - in illegaal verblijf dan wel - zou verblijven en desgevallend bij betrokkene dient opgemerkt te worden dat mevrouw S. (...) evenmin het verblijfsrecht geniet en zij hun gezinsleven indien gewenst elders kunnen verderzetten, alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familiërelatie tussen partners - voor zover in casu nog actueel -, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene samen zou wonen met de Nederlandse O.M. (...) (RR: (...)) van nationaliteit. Zij zijn echter niet aan elkaar verwant. De gemeente meldt hieromtrent evenwel dat mevrouw reeds zou hebben geïnformeerd of betrokkene sneller een kaart zou krijgen als ze wettelijk samenwonend of gehuwd zouden zijn. Daarbij stelde zij dat betrokkene een perfecte mantelzorger voor haar zou zijn en hij daarvoor beloond moet worden met een Belgische verblijfskaart. Zij zegt niet zonder zijn hulp te kunnen. Betrokkene en mevrouw onderhouden dus evenmin een partnerrelatie.

Een relatie met mevrouw S. (...) of een vriendschapsband met mevrouw O. (...) geeft evenmin automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient immers beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en mevrouw

S. (...) dan wel mevr. O. (...) bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een eventuele gezinsband tussen betrokkene en aangehaalde vrouwen niet kan volstaan als rechtvaardiging om hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Uit de voorgelegde stukken kan evenmin een afhankelijkheidsrelatie blijken van één van beide vrouwen to.v. betrokkene of omgekeerd die het nemen van huidige beslissing zou kunnen beletten. Zoals gesteld, met betrekking tot mevrouw S. (...) werd helemaal niets voorgelegd. Voor wat mevrouw O. (...) betreft, zij haalt aan dat betrokken haar mantelzorger zou zijn en zij niet zonder zijn hulp zou kunnen. Van de mantelzorg waarvan sprake, wordt evenwel niets voorgelegd, waardoor de gestelde afhankelijkheidsrelatie niet aannemelijk wordt gemaakt. Voor zover betrokkene wel degelijk mee in zou slaan voor de dagdagelijkse zorgen van mevrouw O. (...) kan niet blijken dat mevrouw geen beroep zou kunnen doen op allerlei instanties om in haar zorg te voorzien. Betrokkene kan uiteraard, voor zover hij een vriendenrelatie met haar zou hebben uitgebouwd, contacten onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Het is redelijk te concluderen dat er aldus geen elementen zijn betreffende betrokkene's gezinssituatie die heden relevant zouden zijn en een hinderpaal zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het feit dat de betrokkene mogelijks een partner heeft die in België verblijft en bij een kennis/vriend inwoont, niet kan worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Er blijkt trouwens ook niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben, voor zover er wel degelijk nog sprake zou zijn van een relatie, en uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Het gegeven dat referentiepersoon alsook andere kennissen/vrienden eventuele partner in België verblijven, impliceert in voorliggende zaak, waar betrokkene werd onderworpen aan een maatregel (er bescherming van de openbare orde, dan ook niet dat er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de ingediende aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. Het Inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt, is een verbods- en veiligheidsmaatregel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Het privé-gezins- of familieleven van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Deze beslissing is zodoende wel degelijk gerechtvaardigd. Het is aan betrokkene om te bedenken hoe hij zijn relatie met mevr. S. (...) wenst te organiseren als deze wel degelijk nog zou worden onderhouden, en, voor zover hij contacten mag onderhouden met referentiepersoon, hoe deze contacten met haar onderhoudt en zijn vaderschap op een verantwoordelijke manier vanuit het buitenland kan opnemen. Vriendenrelaties kunnen evenmin een beletsel vormen bij het nemen van deze beslissing.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op Instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. ZIJ zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat aan vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 7, eerste lid, 11° en 12°, 42, 43 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Daarnaast acht zij ook artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de artikelen 9 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) geschonden.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen d.d. 07.01.21 voor de duur van tien jaar, hetwelk definitief is geworden.

Er wordt geargumenteed dat daarom de gemeentelijke administratie de aanvraag gezinshereniging niet in overweging mocht hebben genomen, en niet mocht zijn overgegaan tot de aflevering van een bijlage 19ter.

Eerste onderdeel,

Artikel 42 en 43 Verblijfswet stellen het volgende:

Art. 42 § 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

[Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1° niet is voldaan,]- dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

§ 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.

Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Uit hogervermelde wetsartikelen blijkt dat aan aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Belg wettelijk gezien alleen ten gronde kan geweigerd worden in de vorm van een bijlage 20.

Aangezien verwerende partij expliciet stelt in de bestreden beslissing en in de communicatie hieromtrent (stuk 4-5) dat de bijlage 13 een antwoord is op de aanvraag gezinshereniging, dient deze beslissing vernietigd te worden.

Er wordt in de bestreden beslissing geargumenteed dat de aanvraag gezinshereniging 'niet in overweging' mocht genomen worden.

Nochtans stellen verschillende arresten van de Raad van State expliciet dat er geen wettelijke basis bestaat, die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging niet in overweging genomen wordt (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

Ook verschillende arresten van Uw Raad vernietigden beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij aanvragen gezinshereniging niet in overweging werden genomen.

Er werd telkens geoordeeld dat noch de Verblijfswet, noch de Europese regelgeving voorziet in een rechtsgrond voor dergelijke beslissingen. Het arrest K.A / België, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing inzake de bijzondere afhankelijkheidsrelatie, biedt hiervoor evenmin een rechtsgrond, oordeelde Uw Raad.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Tweede onderdeel,

Verwerden partij verwijst wel naar artikel 74/13 Verblijfswet, en artikel 8 EVRM, maar stelt dat uit niets blijkt dat verzoeker daadwerkelijk een affectieve relatie onderhoudt / een gezinsleven beleeft met zijn Belgische dochter, of daadwerkelijk de intentie heeft om de banden terug aan te halen, laat staan dat er een afhankelijkheidsrelatie zou blijken. Evenmin zou er sprake zijn van een daadwerkelijke financiële afhankelijkheid.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Verzoeker verblijft hier al tien jaar en heeft geruime tijd een legaal verblijfsrecht gehad.

Zijn kind is hier geboren en heeft de Belgische nationaliteit.

Het recht op eerbiediging van privé- familie- en gezinsleven vloeit voort uit artikel 8 EVRM, dat als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker erkent dat het gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 EVRM geen absoluut recht op een verblijfsstatus waarborgt. Er dient echter wel een billijke afweging gemaakt te worden:

Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 159 789 van 13 januari 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

"Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een fairbalance-toets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 7 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140)."

Dat er sprake is van een familie- en gezinsleven staat vast. Verzoeker heeft eerst jaren met zijn Belgisch minderjarig kind samengewoond. Na de feitelijke en juridische scheiding met de moeder van het kind, zijn de banden steeds in de mate van het mogelijke intact gebleven.

Verwerende partij stelt dat het kind bij de moeder woont, en er enkel een vonnis van de Familierechtbank inzake de omgangsregeling uit 2016 voorligt. Nergens uit het dossier zou blijken dat deze regeling nog

actueel is. Verzoeker merkt op dat het tegendeel evenmin aangetoond wordt door verwerende partij. Daarenboven heeft hij verschillende bewijsstukken neergelegd die het werkelijke en actuele affectieve en financiële gezinsleven aantonen.

Verzoeker kan indien nodig nog meerdere bewijsstukken, zoals foto's en geldtransfers, overmaken (stuk 6-7).

De moeder van de minderjarige dochter van verzoeker zit momenteel in behandeling, waardoor S. (...) momenteel verblijft bij haar tante Marthe, en haar stiefvader. Deze bevestigen dat zij wensen dat verzoeker ook zijn verantwoordelijkheid blijft opnemen (stuk 8).

Het is derhalve zeer duidelijk dat de vaderrol van verzoeker actueel is, en tevens hoogst noodzakelijk.

Overeenkomstig de rechtspraak i.v.m. art. 8 EVRM (zie o.a. EHRM 3 oktober 2014 Jeunesse t. Nederland), dient bij deze belangenafweging rekening te worden met het belang van het kind.

In het belang van het kind, wordt zij opgevoed door zijn beide ouders. Dit wordt bevestigd door art. 9 en 18IVRK (eigen onderlijning):

Art. 9 IVRK:

1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

Art. 18 IVRK:

De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de eerste verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg.

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat betrokkene ook vanop afstand zijn vaderschap kan opnemen door middel van moderne communicatiemiddelen, wenst verzoeker te verwijzen naar arresten van Uw Raad (RW 7 oktober 2021, nr. 261 780, RW 29 mei 2020, nr. 236 222).

Hieruit blijkt dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende is om het gezinsleven te onderhouden.

Verzoeker heeft een beschermenswaardige gezinsband met zijn minderjarige dochtertje. Dit wordt immers vermoed volgens rechtspraak van het EHRM.

Er vindt geen zorgvuldige belangenafweging plaats, aangezien niet alle relevante feiten en omstandigheden in overweging worden genomen. Slechts op een stereotype manier wordt gesteld dat via moderne communicatie een gezinsleven mogelijk is.

Rechtspraak van Uw Raad stelt nochtans dat dergelijke online communicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is aangezien ze nood hebben aan meer contact dan enkel via online communicatie.

Ten slotte wordt onvoldoende rekening gehouden met het privéleven van verzoeker, wat eveneens onder artikel 8 EVRM valt. Verzoeker verblijft reeds tien jaar in ons land. Hij heeft hier een netwerk opgebouwd. Verschillende werkgevers getuigen positief over zijn werkbereidheid en engagement (stuk 9-10).

Mevrouw O.M. (...), bij wie verzoeker inwoont, getuigt ook zeer persoonlijk en concreet over haar uitstekende relatie met verzoeker (stuk 11). Verzoeker is thans mantelzorger voor mevrouw. Zij stelt dat zij niet kan zonder hem.

Met al deze elementen is niet (afdoende) rekening gehouden in de bestreden beslissing. Er vond geen correcte belangenafweging plaats in het kader van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd en geschorst te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing *in casu* is zowel in feite als in rechte afdoende gemotiveerd. De Raad merkt op dat de beslissing is genomen met toepassing van twee onderscheiden rechtsgronden, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij in België verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Voor wat betreft artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet, motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet en zij tot op heden het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 7 januari 2021 voor een duur van tien jaar, hetgeen noch is opgeschort noch is opgeheven. Eveneens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in beroep ging tegen dit inreisverbod waardoor het op heden definitief is. Er wordt op gewezen dat niet kan blijken dat de verzoekende partij het inreisverbod heeft gerespecteerd, noch dat zij de opheffing zou hebben bekomen, dat zij bijgevolg aan het inreisverbod gevolg dient te geven en het Schengengrondgebied dient te verlaten, dat de termijn pas begint de lopen vanaf de datum waarop zij effectief het grondgebied verlaat, doch dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan. Daarnaast wordt gesteld dat een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve overheid niet de overhand kan krijgen op een maatregel genomen door een superieure overheid, dat het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K. A. e.a. (hierna: het arrest K.A.) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat de derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht mits onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger, dat in overeenstemming met artikel 26 van de Vreemdelingenwet, het feit voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst gedurende tien jaar inhoudt, ertoe leidt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht *a fortiori* niet mogelijk is. Er wordt gesteld dat gezien het inreisverbod nog steeds van toepassing is, de gemeentelijke administratie de aanvraag gezinshereniging niet in overweging mocht genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 6 september 2022 en de verzoekende partij bijgevolg gevolg dient te geven aan het inreisverbod van 7 januari 2021. Vervolgens wordt erop gewezen dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in overweging werd genomen, net zoals hieromtrent uitvoerig werd gemotiveerd in de bijlagen 13sexies en 13septies van 7 januari 2021 en de bijlage 13septies van 13 januari 2021, waarna de verwerende partij ingaat op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, haar gezins- en familieleden en het hoger belang van het kind waarbij eveneens wordt overgegaan tot een beoordeling – conform het arrest K.A. – of er tussen de referentiepersoon, met name het minderjarig Belgisch kind van de verzoekende partij, en de verzoekende partij een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend. Uit de concrete overwegingen blijkt waarom de gezondheidstoestand en het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij alsook het hoger belang van haar kind de bestreden beslissing niet in de weg staan alsook waarom geoordeeld kan worden dat er geen zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend. Tot slot wordt er ook nog op gewezen dat het privéleven, net als het gezins- en familieleden, ondergeschikt wordt geacht aan de openbare orde.

Deze uiteenzetting verschaft de verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij een inhoudelijke kritiek ontwikkelt ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt vooreerst onderzocht in het licht van de artikelen 42 en 43 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij betoogt dat uit de artikelen 42 en 43 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Belg wettelijk gezien alleen ten gronde kan worden geweigerd in de vorm van een bijlage 20. Zij meent dat aangezien de verwerende partij expliciet stelt, in de bestreden beslissing en in de communicatie hieromtrent, dat de bijlage 13 een antwoord is op de aanvraag gezinshereniging, deze beslissing dient vernietigd te worden. Zij stelt dat in de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat de aanvraag gezinshereniging 'niet in overweging' mocht worden genomen, dat nochtans verschillende arresten van de Raad van State expliciet stellen dat er geen wettelijke basis bestaat, die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging niet in overweging wordt genomen, dat ook verschillende arresten van de Raad beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken vernietigden waarbij aanvragen gezinshereniging niet in overweging worden genomen, dat er telkens werd geoordeeld dat noch de verblijfswet (lees: de Vreemdelingenwet), noch de Europese regelgeving in een rechtsgrond voorziet voor dergelijke beslissingen, dat het arrest K.A. waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing inzake de bijzondere afhankelijkheidsrelatie, hiervoor evenmin een rechtsgrond biedt.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, uit de artikelen 42 en 43 van de Vreemdelingenwet geenszins blijkt dat de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Belg alleen ten gronde kan worden geweigerd in de vorm van een bijlage 20. Zij kan dan ook niet op grond van voormeld argument, dienstig betogen dat aangezien de verwerende partij expliciet stelt dat de bestreden beslissing, zijnde een bijlage 13, een antwoord is op de aanvraag gezinshereniging, deze beslissing dient vernietigd te worden.

De Raad verduidelijkt hierbij dat uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 6 september 2022 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarige Belgische dochter. In de

bestreden beslissing, zijnde een bijlage 13, wordt er betreffende deze aanvraag tot verblijf op gewezen dat deze aanvraag overeenkomstig het arrest K.A. niet in aanmerking kan worden genomen gelet op het feit dat de toegang tot het grondgebied, in gevolge het inreisverbod van 7 januari 2021, verboden is voor de verzoekende partij. Er wordt wel, eveneens conform voormeld arrest, overgegaan tot een afhankelijkheidsonderzoek. De verwerende partij wijst erop dat de gemeentelijke administratie de aanvraag gezinshereniging aldus niet in overweging mocht hebben genomen daar het inreisverbod nog van toepassing is, waarbij zij er ook op wijst dat er geen afhankelijkheidsrelatie blijkt die de huidige beslissing tot weigering van verblijf aan de verzoekende partij zou beletten.

De verzoekende partij kan aldus gevolgd worden dat de bijlage 13 een antwoord is op de aanvraag gezinshereniging. Echter het loutere feit dat de bestreden beslissing een bijlage 13 betreft en geen bijlage 20, doet niets af aan de vaststelling dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de aanvraag gezinshereniging heeft behandeld en onderzocht. Zij heeft immers vastgesteld dat de verzoekende partij onder een inreisverbod van tien jaar staat dat noch is gerespecteerd, noch is opgeheven of geschorst, dat zij bijgevolg aan dit inreisverbod gevolg dient te geven, dat dit inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan, dat het arrest K.A. uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat de derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht mits onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger, waarna zij is overgegaan tot een concrete beoordeling – conform het arrest K.A. – of er tussen de referentiepersoon, met name het minderjarig Belgisch kind van de verzoekende partij, en de verzoekende partij een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend, doch besloten dat dit niet kan blijken.

De Raad wijst erop dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (zie RvV 8 februari 2016, nr. 161 497 (drie rechters) met verwijzing naar RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent.

Dergelijke beslissing dient normaliter te zijn vervat in een bijlage 20, conform artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voormelde bepaling luidt immers als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”*

Dergelijke bijlage 20 betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in en de verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing niet de vorm heeft van een bijlage 20. Dergelijke kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad van State en de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

2.6. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de artikelen 42 en 43 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Evenmin blijkt in dit licht een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

2.7. In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het duidelijk is dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België, dat zij hier al tien jaar verblijft en een geruime tijd een legaal verblijfsrecht had, dat haar kind hier geboren is en de Belgische nationaliteit heeft. De verzoekende partij erkent dat het recht op een gezinsleven niet absoluut is maar wijst erop dat er wel een billijke afweging dient gemaakt te worden, dat er sprake is van een familie- en gezinsleven vaststaat, dat zij eerst jaren met haar minderjarig Belgisch kind heeft samengewoond en dat na de feitelijke en juridische scheiding van de moeder van het kind, de banden in de mate van het mogelijke intact zijn gebleven. Zij wijst erop dat de verwerende partij stelt dat het kind bij de moeder woont en er enkel een vonnis van de familierechtbank inzake de omgangsregeling uit 2016 voorligt, dat nergens uit het dossier zou blijken dat deze regeling nog actueel is, dat zij opmerkt dat het tegendeel evenmin is aangetoond door de verwerende partij, dat zij daarenboven nog verschillende bewijsstukken heeft neergelegd die het werkelijke en actuele affectieve en financiële gezinsleven aantonen, dat indien nodig, zij nog meerdere bewijsstukken zoals

foto's en geldtransfers kan overmaken, waarbij zij verwijst naar de stukken 6 en 7 bij haar verzoekschrift. Zij vervolgt dat de moeder van haar minderjarige dochter momenteel in behandeling zit, waardoor S. momenteel verblijft bij haar tante en haar stiefvader, dat deze bevestigen, zoals blijkt uit het bij haar verzoekschrift gevoegde stuk 8, dat zij wensen dat de verzoekende partij ook haar verantwoordelijkheid blijft opnemen, dat het derhalve zeer duidelijk is dat haar vaderrol nog actueel is en tevens noodzakelijk. De verzoekende partij betoogt dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) inzake artikel 8 van het EVRM, bij de belangenafweging rekening dient gehouden te worden met de belangen van het kind, dat het in het belang van het kind is dat zij wordt opgevoegd door beide ouders, zoals wordt bevestigd door de artikelen 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag. Zij wijst vervolgens naar arresten van de Raad waaruit blijkt dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende is om het gezinsleven te onderhouden, dat zij een beschermingswaardige gezinsband heeft met haar minderjarige dochter, dat dit wordt vermoed door de rechtspraak van het EHRM, dat er geen zorgvuldige afweging plaatsvindt aangezien niet alle relevante feiten en omstandigheden in overweging worden genomen, dat slechts op een stereotiepe manier wordt gesteld dat via moderne communicatie een gezinsleven mogelijk is, dat rechtspraak van de Raad nochtans stelt dat dergelijke online communicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is aangezien ze nood hebben aan meer contact dan enkel via online communicatie.

2.8. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.9. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht.

De verzoekende partij betwist de motieven in de bestreden beslissing betreffende haar gezondheidstoestand niet.

De verzoekende partij maakt wel melding van het gezinsleven en het hoger belang van haar minderjarig kind, en geeft kritiek op de motieven in de bestreden beslissing hieromtrent.

2.10. Gelet op het feit dat het gezinsleven met het minderjarig kind wordt ingeroepen in de aanvraag van 6 september 2022 teneinde een verblijf te komen, en in de bestreden beslissing erop wordt gewezen dat de verzoekende partij onder een inreisverbod van tien jaar staat dat noch is gerespecteerd, noch is opgeheven of geschorst, dat zij bijgevolg aan dit inreisverbod gevolg dient te geven, dat het arrest K.A. uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat de derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht mits onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger, waarna wordt overgegaan tot een concrete beoordeling – conform het arrest K.A. – of er tussen de referentiepersoon, met name het minderjarig Belgisch kind van de verzoekende partij, en de verzoekende

partij een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend, doch wordt besloten dat dit niet kan blijken, wordt in het licht van het gezinsleven van de verzoekende partij en het hoger belang van het minderjarig kind, vooreerst gewezen op wat volgt.

In het arrest K.A., waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, worden, een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (*ibid.*, pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarig kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hoger belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

Uitgangspunt is, het weze herhaald, dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarig kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.

2.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest, waarnaar wordt verwezen in punt 2.10., stemt inhoudelijk overeen met artikel 8 van het EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.12. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In deze zaak beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij meent dat zij een beschermingswaardige gezinsband heeft met haar minderjarige dochter, dat dit wordt vermoed door de rechtspraak van het EHRM.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*"Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to*

demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties." EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

2.13. In de bestreden beslissing wordt betreffende het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind / enige afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en het kind gemotiveerd wat volgt:

"Voor wat de gezinssituatie betreft, betrokkene heeft een minderjarige dochter van Belgische nationaliteit. In het Rijk, L.C.S.B.C. (RR: (...)), Echter geeft het hebben van een Belgisch minderjarig kind in het Rijk niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Betrokkene is uit de echt gescheiden van de moeder van referentiepersoon op 15.05.2018. Het kind woont in bij haar moeder. Op 14.01.2016 stelde het vonnis van de familierechtbank een omgangsregeling op. Er valt uit het dossier echter niet op te maken of deze regeling nog actueel is. Daarbij is het immers belangrijk te vermelden dat deze regeling getroffen werd alvorens de feiten van het seksueel misbruik op referentiepersoon haar zus naar boven kwamen. Betrokkene stelt evenwel de relatie met zijn dochter te willen herstellen, maar er niet kan blijken dat betrokkene überhaupt wel contacten mag onderhouden met haar gelet op de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Er werd wel een met de hand ingevuld document voorgelegd voor vrijwillige aanmelding bij het CAW voor omgangsbegeleiding in de bezoekerimte in Antwerpen, maar er kan niet blijken wie dit document heeft ingevuld en ondertekend, noch dat deze bezoeken reeds zouden opgestart zijn. Evenmin kan dus uit dit document blijken dat betrokkene wel degelijk contacten mag onderhouden met zijn kind. Uit niets blijkt bijgevolg dat betrokkene daadwerkelijk een affectieve relatie onderhoudt / een gezinsleven beleefd (of dus zelfs mag beleven) met zijn Belgische dochter of daadwerkelijk de intentie heeft om de banden (terug) aan te halen, laat staan dat er een afhankelijkheidsrelatie zou blijken die huidige beslissing tot welgering verblijf voor betrokkene zou beletten. De enkele foto's die werden voorgelegd, kunnen evenmin van een afhankelijkheidsrelatie getuigen zoals bedoeld in arrest KA. Vooreerst zijn het voornamelijk foto's van het kind alleen, en is er slechts één foto waar het kind met betrokkene staat op afgebeeld. De overige foto's kunnen dus evenzeer foto's zijn die door derden werden genomen en die betrokkene toegestuurd kreeg of in zijn bezit kreeg. De foto's kunnen dus geenszins afdoende bewijs vormen van affectieve banden zoals vereist om gezinshereniging aan te ontlenen, laat staan van een afhankelijkheidsrelatie. Daarenboven is niet duidelijk hoe oud de voorgelegde foto's al zijn."

Door louter te stellen dat zij hier al tien jaar verblijft en een geruime tijd een legaal verblijfsrecht had, dat haar kind hier geboren is en de Belgische nationaliteit heeft, elementen die niet betwist worden, weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet, noch toont zij hiermee aan dat deze foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Door louter aan te voeren dat zij wel een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België slaagt zij er evenmin in voormelde motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Op het ogenblik van de bestreden beslissing is het kind, blijkens de motieven van de bestreden beslissing, bijna tien jaar oud. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het kind werd aldus geboren in 2013. Dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij uit de echt gescheiden is van de moeder van de referentiepersoon, zijnde het minderjarig kind, op 15 mei 2018, dat het kind bij de moeder woont, dat in een vonnis van 14 januari 2016 een omgangsregeling werd opgesteld, dat echter uit het dossier niet blijkt of deze regeling nog actueel is, dat hierbij het belangrijk is te vermelden dat deze regeling werd getroffen alvorens de feiten van het seksueel misbruik op de zus van de referentiepersoon naar boven kwamen, dat de verzoekende partij stelt de relatie met de dochter te willen herstellen maar niet kan blijken dat de dochter wel contacten mag onderhouden met haar gelet op de feiten waarvoor zij veroordeeld is.

Door louter te betogen dat zij eerst jaren met haar minderjarig Belgisch kind heeft samengewoond en dat na de feitelijke en juridische scheiding van de moeder van het kind, de banden in de mate van het mogelijke intact zijn gebleven, weerlegt zij voormelde motieven niet en beperkt zij zich tot de loutere

bewering dat de banden in de mate van het mogelijke na 15 mei 2018 intact zijn gebleven. Zoals ook zal blijken uit wat volgt, slaagt de verzoekende partij er geenszins in dit aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat de verwerende partij stelt dat het kind bij de moeder woont en er enkel een vonnis van de familierechtbank inzake de omgangsregeling uit 2016 voorligt, dat nergens uit het dossier zou blijken dat deze regeling nog actueel is, doch dat het tegendeel evenmin is aangetoond door de verwerende partij, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij in dit kader ook toelicht dat *“het immers belangrijk (is) te vermelden dat deze regeling getroffen werd alvorens de feiten van het seksueel misbruik op referentiepersoon haar zus naar boven kwamen. Betrokkene stelt evenwel de relatie met zijn dochter te willen herstellen, maar er niet kan blijken dat betrokkene überhaupt wel contacten mag onderhouden met haar gelet op de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Er werd wel een met de hand ingevuld document voorgelegd voor vrijwillige aanmelding bij het CAW voor omgangsbegeleiding in de bezoekerimte in Antwerpen, maar er kan niet blijken wie dit document heeft ingevuld en ondertekend, noch dat deze bezoeken reeds zouden opgestart zijn. Evenmin kan dus uit dit document blijken dat betrokkene wel degelijk contacten mag onderhouden met zijn kind.”* Het komt de Raad niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, gelet op voormelde overwegingen, te motiveren dat op 14 januari 2016 het vonnis van de familierechtbank een omgangsregeling opstelde maar dat uit het dossier niet op te maken valt of deze regeling nog actueel is. In dit licht wijst de Raad er ook nog op dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend voor een gezinshereniging met het minderjarig kind, zodat het niet kennelijk onredelijk voorkomt te verwachten dat zij, gelet op de feitelijke omstandigheden van de zaak, aannemelijk maakt dat zij actueel nog een gezinsleven met het minderjarig kind onderhoudt. Dit geldt des te meer daar uit de beslissing van 20 mei 2020 waarbij een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij reeds bleek dat de verwerende partij omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij met haar minderjarig kind oordeelde als volgt:

“Voor wat de gezinssituatie van betrokkene betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene niets heeft voorgelegd hieromtrent. Hij is van de referentiepersoon die voor hem het recht op verblijf heeft geopend, uit de echt gescheiden op 15.05.2018. (...) Betrokkene heeft met zijn voormalige echtgenote M. M., B. E. een gemeenschappelijk kind van Belgische nationaliteit, L. C., S. B. C. (RR: ...). Het kind woont in bij de moeder. Uit het dossier blijkt dat er in het verleden wel degelijk een omgangsregeling getroffen werd (vonnis familierechtbank dd. 14.01.2016 en akkoordconclusie dd. 17.12.2015). Er valt uit het dossier en uit de in het kader van het onderzoek dd. 29.04.2020 voorgelegde stukken niet op te maken of deze regeling nog steeds actueel is, de regeling dateert immers van ruim voor het naar boven komen van het seksuele misbruik van de stiefdochter door betrokkene en zijn veroordeling daarvoor. Betrokkene legt, zoals gesteld, heden zelf niets voor omtrent zijn huidige gezinssituatie noch over een eventuele relatie die hij onderhoudt met zijn Belgische dochter of de intentie om de banden (terug) aan te halen. Het is redelijk te concluderen dat er aldus - ook volgens betrokkene - geen elementen zijn betreffende betrokkenes gezinssituatie die heden relevant zouden zijn en een hinderpaal zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Tot slot, betrokkene woont is heden niet meer samen met zijn ex-echtgenote en leeft niet samen met zijn dochter en stiefdochter.”

De verzoekende partij diende een beroep in tegen voormelde beslissing. Bij arrest 244 757 van 24 november 2020 werd dit beroep verworpen. Hierin werd betreffende het gezinsleven met het minderjarig kind onder meer geoordeeld als volgt:

“De bestreden beslissing benadrukt terecht dat verzoeker omtrent de verhouding tot zijn Belgisch kind geen andere gegevens bijbracht dan deze besproken in de bestreden beslissing. Er kan niets teruggevonden worden omtrent de actuele familiale relaties van verzoeker. Ook maakt verzoeker niet bekend of het oude omgangsrecht nog actueel kan zijn na de veroordelingen. Verzoeker leeft niet samen met de stiefdochter of met zijn kind. (...) Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat in zijn geval er nog een daadwerkelijke relatie bestaat met de kinderen, waarmee hij sedert 2015 niet meer samenwoont, en dat het belang van de kinderen vergt dat hij in België verblijft, mede gelet op de aard van de gepleegde feiten. Verzoeker toont evenmin aan dat hij nog contacten heeft met de kinderen en tijdens zijn gevangenschap contacten had met de kinderen. (...) Verzoeker toont evenmin aan dat na zijn vrijlating contacten werden heropgebouwd met de kinderen. In dit geval toont verzoeker, die zelfs geen gegeven bekend maakt aangaande het financieel instaan voor zijn kinderen, geen door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aan. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt.”

Het komt de Raad niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor gelet op de motieven van de beslissing van 20 mei 2020 en de overwegingen in het arrest nr. 244 757, te motiveren dat op 14 januari

2016 het vonnis van de familierechtbank een omgangsregeling opstelde maar dat uit het dossier niet op te maken valt of deze regeling nog actueel is. Immers wist de verzoekende partij dat de verwerende partij vraagtekens plaatste bij de actualiteit van de omgangsregeling met haar minderjarige dochter en kwam het aldus de verzoekende partij, die een aanvraag gezinshereniging met die minderjarige dochter indiende, toe hierover duidelijkheid te scheppen, wat zij naliet te doen waardoor aldus uit het dossier niet blijkt of de omgangsregeling nog actueel is.

Waar zij stelt dat zij nog verschillende bewijsstukken heeft neergelegd die het werkelijke en actuele affectieve en financiële gezinsleven aantonen, kan zij gevolgd worden in de mate dat zij nog stukken heeft voorgelegd. Hieromtrent werd gemotiveerd dat er een met de hand ingevuld document werd voorgelegd voor vrijwillige aanmelding bij het CAW voor omgangsbegeleiding in de bezoekeruimte in Antwerpen, maar niet kan blijken wie dit heeft ingevuld en ondertekend, noch dat deze bezoeken reeds zouden zijn opgestart, dat uit het document evenmin kan blijken dat de verzoekende partij wel degelijk contacten mag onderhouden met haar kind, dat de enkele foto's die werden voorgelegd niet kunnen getuigen van een afhankelijkheidsrelatie, dat het voornamelijk foto's van het kind alleen zijn, dat er slechts één foto is waar het kind met de verzoekende partij op staat afgebeeld, dat de overige foto's dus evenzeer foto's kunnen zijn die door derden werden genomen en die de verzoekende partij toegestuurd kreeg of in zijn bezit kreeg, dat de foto's dus geen afdoende bewijs kunnen vormen van affectieve banden, laat staan een afhankelijkheidsrelatie en dat het niet duidelijk is hoe oud de voorgelegde foto's al zijn. Betreffende de geldstortingen wordt er verder in de bestreden beslissing nog op gewezen dat het kind financieel afhankelijk was van de moeder, dat geen daadwerkelijke financiële afhankelijkheid van het kind ten aanzien van de verzoekende partij kan blijken die tot een afgeleid verblijfsrecht zou moeten leiden en dat de verzoekende partij verder financieel kan bijdragen vanuit het buitenland. Door louter te stellen dat deze stukken het werkelijke en actuele affectieve en financiële gezinsleven aantonen, weerlegt zij geenszins voormelde concrete motieven waaruit blijkt waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken geen beschermingswaardig gezinsleven of een afhankelijkheidsrelatie die dient te leiden tot een verblijfsrecht aantonen. Zij toont met haar betoog niet aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar stukken die zij voegt bij haar verzoekschrift, kan de Raad enkel vaststellen, in zoverre deze stukken nog niet voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissing, dat zij deze heden niet dienstig kan bijbrengen om een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk te maken. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht. Hetzelfde geldt voor de mail van de stiefvader van 16 maart 2023, gevoegd bij het verzoekschrift.

Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij geenszins op welke wijze *in casu* anders zou dienen geoordeeld te worden over de door haar voorgelegde foto's en de geldtransfers, nu blijkt dat zij ook ter gelegenheid van haar aanvraag gezinshereniging foto's en bewijzen van geldstortingen had overgemaakt en uit de bestreden beslissing blijkt waarom deze *in casu* geen beschermingswaardig gezinsleven kunnen aantonen.

Betreffende de stelling dat de moeder van haar minderjarige dochter momenteel in behandeling zit, waardoor S. momenteel verblijft bij haar tante en haar stiefvader, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering. Bovendien, zelfs indien dit voor waar kan aangenomen worden, blijkt hieruit nog niet het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met de verzoekende partij. Ook uit de loutere wens van de stiefvader en de tante dat de verzoekende partij ook haar verantwoordelijkheid blijft opnemen kan niet afgeleid worden dat er heden sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind, noch dat er heden sprake is van een afhankelijkheid van het minderjarig kind ten aanzien van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt met haar betoog – en haar bijgevoegde stukken – dan ook geenszins aannemelijk dat het zeer duidelijk is dat haar vaderrol nog actueel is en tevens noodzakelijk.

De verzoekende partij maakt met haar betoog aldus geenszins aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk een affectieve relatie

onderhoudt / een gezinsleven beleeft (of dus zelfs mag beleven) met haar Belgische dochter of daadwerkelijk de intentie heeft om de banden (terug) aan te halen, laat staan dat er een afhankelijkheidsrelatie zou blijken die de huidige beslissing tot weigering van verblijf voor de verzoekende partij zou beletten.

2.14. Ten overvloede wijst de Raad erop, zelfs indien kan aangenomen dat er wel affectieve banden blijken of er sprake is van het beleven van een gezinsleven, minstens de intentie ertoe, en van een zekere afhankelijkheidsband, wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Bij de 'fair balance'-toets wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

2.15. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er een dermate afhankelijksverhouding bestaat dat zij en haar minderjarig kind op geen enkele wijze kunnen worden gescheiden. Hierbij wordt ingegaan op de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken en op de impact van de bestreden beslissing op het minderjarig kind en dit als volgt:

"Hoe dan ook. het kind woont samen met de moeder. en dit reeds sinds jaar en dag. Betrokkene is in detentie geweest en is opgesloten geweest met oog op repatriëring. Het spreekt voor zich dat de moeder voorzag in de zorgen van het kind, zowel emotioneel als materieel/financieel. Er kan zodus evenmin een daadwerkelijke financiële afhankelijkheid van het kind tegenover betrokkene blijken, die gelet op het geldende Inreisverbod heden voor betrokkene tot het afgeleid verblijfsrecht zou moeten leiden. Voor wat de voorgelegde stortingen betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene verder financieel kan bijdragen vanuit het buitenland. Er kan niet blijken dat het welzijn van het kind in het gedrang zou komen door de fysieke afwezigheid van betrokkene. De moeder van de referentiepersoon is immers permanent aanwezig en de referentiepersoon is zodoende ononderbroken vergezeld door de moeder. Er kan niet

blijken uit de voorgelegde stukken dat de moeder van de referentiepersoon niet bereid en/of in staat is om de zorg voor haar kinderen, waaronder de referentiepersoon op zich te nemen. De moeder kan verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, allé mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van haar kinderen, om hen allé kansen te bieden om hun ontwikkeling onwelbevinden te vrijwaren. Gelet op het gegeven dat de moeder permanent aanwezig is, wordt het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen door de afwezigheid van betrokkene als laag ingeschat. De referentiepersoon is heden bijna tien jaar oud, het andere kind in het gezin is sinds twee weken 18 jaar maar woont nog in bij de moeder. Voor die laatste heeft gezinshereniging en (onrechtstreeks) contacten met betrokkene misschien eerder een ontwrichtend effect gelet op de zeer ernstige feiten waar zij slachtoffer van is geweest door toedoen van betrokkene. Niets doet vermoeden dat, rekening houdend met de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Het is niet omdat een kind één van zijn ouders - desgevallend tijdelijk voor zover er wel degelijk reeds contacten zouden zijn - zou moeten missen, dat het zou worden geschaad in de ontwikkeling. Ook van op afstand kan betrokkene, als dat is toegestaan, het vaderschap opnemen vanuit het buitenland, door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en door periodieke bezoeken kan hij) nauw betrokken blijven bij referentiepersoon.

Daarenboven kunnen het kind en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen. Het is aan enerzijds justitie (DVZ heeft Immers geen zicht op eventuele voorwaarden waar betrokkene zich dient aan te houden) en anderzijds de ouders van de referentiepersoon om in het belang van het kind te beslissen hoe zij de contacten verder wensen te organiseren nadat betrokkene het land heeft verlaten,

Verder dient te worden aangestipt dat onderhavige beslissing voor een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst, in casu voor zover gewenst. Betrokkene kon er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het ten gevolge daarvan opgelegde voormelde inreisverbod."

2.16. Uit voormelde motieven blijkt dat er wel degelijk een afweging werd gemaakt en dat hierbij rekening werd gehouden met het belang van het minderjarig kind. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat deze afweging niet 'billijk' is.

De verzoekende partij stelt dat het in het belang van het kind is dat zij wordt opgevoegd door beide ouders, doch toont daarmee niet aan dat voornoemde concrete motieven omtrent het belang van het kind foutief of kennelijk onredelijk zijn in het licht van de rechtspraak van het EHRM, in het bijzonder in het licht van het arrest Jeunesse waarnaar zij in dit verband verwijst.

Waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad waaruit blijkt dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende is om het gezinsleven te onderhouden aangezien ze nood hebben aan meer contact dan enkel via online communicatie, herhaalt de Raad vooreerst dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar minderjarig kind zou kunnen beschouwd worden als een 'klein' kind. Bovendien – en betreffende het betoog dat slechts op een stereotiepe manier wordt gesteld dat via moderne communicatie een gezinsleven mogelijk is – wijst de Raad erop dat niet blijkt, zoals overigens ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij heden nauwe contacten zou onderhouden met haar minderjarig Belgisch kind, waardoor zou dienen geoordeeld te worden dat communicatie via de moderne communicatiemiddelen niet als afdoende kan worden beschouwd, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. In dit licht verwijst de Raad ook opnieuw naar wat hieromtrent reeds werd gesteld in het arrest nr. 244 757:

"Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat in zijn geval er nog een daadwerkelijke relatie bestaat met de kinderen, waarmee hij sedert 2015 niet meer samenwoont, en dat het belang van de kinderen vergt dat hij in België verblijft, mede gelet op de aard van de gepleegde feiten. Verzoeker toont evenmin aan dat hij nog contacten heeft met de kinderen en tijdens zijn gevangenschap contacten had met de kinderen. Verzoeker toont niet aan dat het hoger belang van de kinderen zijn nabijheid vergt en weerlegt niet dat, zoals de bestreden beslissing stelt, zijn persoonlijke en familiale belangen niet primeren op de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker toont evenmin aan dat na zijn vrijlating contacten werden heropgebouwd met de kinderen. In dit geval toont verzoeker, die zelfs geen gegeven bekend maakt aangaande het financieel instaan voor zijn kinderen, geen door artikel 8 van het EVRM

beschermenswaardig gezinsleven aan. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt.

Verzoeker toont evenmin aan dat een scheiding met zijn kinderen door de bestreden beslissing definitief is. Zo er al inmenging is, is deze niet disproportioneel. Contactherstel kan opgebouwd worden via moderne communicatiemiddelen en verzoeker toont niet aan dat de kinderen hem niet kunnen opzoeken en zo een omgangsrecht kan worden hersteld voor zover verzoeker deze contacten zou heropbouwen.

Het afwegen van de belangen van verzoeker en deze van de maatschappij is precies en grondig gebeurd. Verzoeker heeft zeer ernstig de openbare orde geschonden en de hierboven geciteerde motieven tonen geen disproportionaliteit aan. Verzoeker toont niet aan dat diens verwijdering het hoger belang van de kinderen in dit geval zou schenden nu geen actuele daadwerkelijke contacten zijn aangetoond met de kinderen en verzoeker van de moeder gescheiden is."

Ook ter gelegenheid van haar aanvraag gezinshereniging van 6 september 2022 of van haar verzoekschrift, toont de verzoekende partij niet aan dat zij nog contacten heeft met haar minderjarige dochter of dat zij na haar vrijlating contacten heeft heropgebouwd met haar minderjarige dochter.

De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook geenszins aan dat de belangenafweging in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of niet conform artikel 8 van het EVRM zou zijn. Evenmin toont zij aan dat het belang van het kind niet afdoende in overweging werd genomen, noch dat in het hoger belang van het kind wel degelijk een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd is.

De verzoekende partij meent nog dat er geen zorgvuldige afweging plaatsvindt aangezien niet alle relevante feiten en omstandigheden in overweging worden genomen, doch verduidelijkt geenszins met welke relevante feiten en omstandigheden de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij de belangenafweging.

2.17. Tot slot meent de verzoekende partij dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar privéleven, dat zij reeds tien jaar in België verblijft, dat zij hier een netwerk heeft opgebouwd en verschillende werkgevers positief getuigen over haar werkbereidheid en engagement, waarbij zij verwijst naar de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken 9 en 10. Zij vervolgt dat mevrouw O.M. bij wie zij inwoont, ook zeer persoonlijk en concreet getuigt over haar uitstekende relatie met de verzoekende partij, dat zij thans mantelzorger is voor mevrouw en dat mevrouw stelt dat zij niet zonder de verzoekende partij kan, dat met al deze elementen niet (afdoende) rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, dat er geen concrete belangenafweging plaatsvond in het kader van artikel 7 van het Handvest.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met en gemotiveerd over het privéleven van de verzoekende partij en dit als volgt:

"Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene samen zou wonen met de Nederlandse O.M. (...) (RR: (...)) van nationaliteit. Zij zijn echter niet aan elkaar verwant. De gemeente meldt hieromtrent evenwel dat mevrouw reeds zou hebben geïnformeerd of betrokkene sneller een kaart zou krijgen als ze wettelijk samenwonend of gehuwd zouden zijn. Daarbij stelde zij dat betrokkene een perfecte mantelzorger voor haar zou zijn en hij daarvoor beloond moet worden met een Belgische verblijfskaart. Zij zegt niet zonder zijn hulp te kunnen. Betrokkene en mevrouw onderhouden dus evenmin een partnerrelatie.

Een (...) een vriendschapsband met mevr. O. (...) geeft evenmin automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient immers beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en (...) mevr. O. (...) bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een eventuele gezinsband tussen betrokkene en aangehaalde vrouwen niet kan volstaan als rechtvaardiging om hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Uit de voorgelegde stukken kan evenmin een afhankelijkheidsrelatie blijken van één van beide vrouwen to.v. betrokkene of omgekeerd die het nemen van huidige beslissing zou kunnen beletten. (...) Voor wat mevrouw O. (...) betreft, zij haalt aan dat betrokken haar mantelzorger zou zijn en zij niet zonder zijn hulp zou kunnen. Van de mantelzorg waarvan sprake, wordt evenwel niets voorgelegd, waardoor de gestelde afhankelijkheidsrelatie niet aannemelijk wordt gemaakt. Voor zover betrokkene wel degelijk mee in zou slaan voor de dagdagelijkse zorgen van mevrouw O. (...) kan niet

blijken dat mevrouw geen beroep zou kunnen doen op allerhande instanties om in haar zorg te voorzien. Betrokkene kan uiteraard, voor zover hij een vriendenrelatie met haar zou hebben uitgebouwd, contacten onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Het is redelijk te concluderen dat er aldus geen elementen zijn betreffende betrokkenes gezinssituatie die heden relevant zouden zijn en een hinderpaal zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het feit dat de betrokkene mogelijks (...) bij een kennis/vriend inwoont, niet kan worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. (...) Het gegeven dat (...) andere kennissen/vrienden (...) in België verblijven, impliceert in voorliggende zaak, waar betrokkene werd onderworpen aan een maatregel (er bescherming van de openbare orde, dan ook niet dat er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de ingediende aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. Het Inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt, is een verbods- en veiligheidsmaatregel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Het privé-gezins- of familieleven van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Deze beslissing is zodoende wel degelijk gerechtvaardigd. (...) Vriendenrelaties kunnen evenmin een beletsel vormen bij het nemen van deze beslissing."

Waar de verzoekende partij betoogt, onder verwijzing naar het stuk 11 dat zij voegt bij haar verzoekschrift, zijnde de getuigenis van mevrouw O.M., dat mevrouw O.M. bij wie zij inwoont, ook zeer persoonlijk en concreet getuigt over haar uitstekende relatie met de verzoekende partij, dat zij thans mantelzorger is voor mevrouw en dat mevrouw stelt dat zij niet zonder de verzoekende partij kan, dat met al deze elementen niet (afdoende) rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, dat er geen concrete belangenafweging plaatsvond in het kader van artikel 7 van het Handvest, gaat zij aldus voorbij aan voormelde motieven. Door enkel de elementen die voorlagen, met name dat er sprake is van een vriendschapsband met mevrouw O.M., dat deze vrouw verklaart dat de verzoekende partij haar mantelzorger is en dat zij niet zonder de verzoekende partij kan, te herhalen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de voormelde motieven waaruit een concrete belangenafweging blijkt niet afdoende zijn, noch dat deze niet conform artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest zijn.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat zij reeds tien jaar in België verblijft, dat zij hier een netwerk heeft opgebouwd en verschillende werkgevers positief getuigen over haar werkbereidheid en engagement, waarbij zij verwijst naar de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken 9 en 10, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij hier een netwerk heeft opgebouwd, zodat zij niet aantoonde dat er relevante elementen zijn waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Betreffende haar tienjarig verblijf in het Rijk en het feit dat verschillende werkgevers positief getuigen over haar werkbereidheid en engagement, zoals ook blijkt uit de stukken 9 en 10 gevoegd bij haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij reeds met deze elementen van haar privéleven rekening heeft gehouden naar aanleiding van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van 20 mei 2020 en heeft geoordeeld waarom deze elementen een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staan en dit als volgt:

"Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, zijn kennis verworven in de gevolgde opleidingen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 18.09.2013) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene draagt de Ecuadoraanse nationaliteit, heeft het land van herkomst pas op 31-jarige leeftijd verlaten, hij is er dus opgegroeid en behaalde er een universitair diploma (cfr. profiel VDAB). Er mag verwacht worden dat hij nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt en hetwelke hij minder dan 7 jaar geleden heeft verlaten na jarenlang verblijf. De banden met België kunnen in elk geval niet opwegen ten opzichte van die van het land van herkomst of origine."

Uit het hierboven geciteerde blijkt dat de verwerende partij de persoonlijke situatie van de verzoekende partij wel degelijk heeft onderzocht, wat gemotiveerd werd in de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Het loutere feit dat de verzoekende partij heden tien jaar in plaats van zeven jaar in België verblijft, doet aan deze overwegingen geen afbreuk, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Ook

door een attest van een werkgever voor te leggen waaruit blijkt dat zij alhier aan de slag is geweest en/of kan gaan, toont zij geenszins aan dat er heden relevante elementen voorliggen die voormelde afweging onderuit kunnen halen en waarmee de verwerende partij alsdan rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Immers lagen ook ten tijde van de voormelde beslissing van 20 mei 2020 bewijzen voor dat de verzoekende partij aan het werk was geweest en in de toekomst opnieuw aan de slag zou kunnen.

De verwerende partij is er in dit geval niet toe gehouden de motieven van de eerdere beslissingen te hernemen.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar privéleven.

2.18. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en/of van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

2.19. Wat betreft de door de verzoekende partij aangehaalde artikelen 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad erop dat deze bepalingen niet voldoende concreet en duidelijk zijn, opdat hieraan rechtstreekse werking kan worden toegekend. Volledigheidshalve wijst de Raad er alleszins nog op dat noch artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, noch artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag op absolute wijze garanderen dat een kind bij zijn beide ouders kan verblijven.

2.20. Tot slot wijst de Raad er nog op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt 1geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.21. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER